

да ся махна отъ тамъ, и занатието ми, лишенията ми а най вече времето направихъ да забравя сичко минало, и по нѣкой пѣтъ като докарвахъ въ ума си за старый мой приятель казвахъ въ себеси: трѣба да е умрѣлъ!...

Тѣй сестра Варвара занесохъ и затворихъ въ една подземна дупка, една гробница сѣща.

Подиръ двадесять и четирь часа върна смъртъ, като ся съживи и свѣсти, нещастната калугерица ся намѣри прострена връхъ малко слама и на едно мѣсто въ което нето да пристѣпни двѣ крачки можеше. Стори ѝ ся че сънува, повѣрва че е слѣдствие на умайване, но не, беше сама дѣйствителность, — жива тамъ заровена. Падна полумъртва на земята, и Богъ въ тѣзи минута ѝ съжали за да не одари главѣтъ си о каменный зидъ, пнакъ тамъ щеше и да умрѣ. Отъ една малка дупка, направена въ зида влизаше една свѣтлинка и падаше връхъ главата на тѣзи нещастница! рекалъ бы нѣкой че нарочно Богъ прати свѣтлостѣтъ на мѣченика. Лицето ѝ беше бледаво и слабо, само около очитѣ и тѣнкитѣ ѝ устни ся видеше една синкава и черникава червенина, която ся изгубваше въ бледавыи образъ; съ очи заклопени, съ рѣцѣ и тѣло вцепенено — като лешъ безъ никое чувство остана тамъ този цѣльй день, когато мишкитѣ и хиляди други насекоми пълзехъ по лицето, по рѣцетѣ и по вратѣ на този новъ гостенинъ. Една мишка съ пълзеньето си около носа ѝ направи щото нещастната Варвара да ся събуди отъ литаргіята си. — Отвори очитѣ си, по исправи ся малко, поизглѣда на около си и страшно зариде.

— Ахъ! нѣма съмненіе! жива съмъ заровенъ.

— Не, отговори ѝ единъ гласъ, ты ся намѣрвашъ въ една келія, дѣто нѣкой може да исплати грѣховетѣ си. На,